
રહસ્યમયસિંહા અને અન્ય વાર્તાઓ

જશુરાજ

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

રહસ્યમય સ્મિત અને અન્ય વાર્તાઓ

જશુરાજ

@snehnusarnamu

Rahasymay Smit

Written by Jashuraj

Copyright © Jashuraj, 2018

All rights are reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, eBook or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

Jashuraj

jashurajdesai@gmail.com

@snehnusarnamu

એક અનુભવ

“ક્યાં જવું છે? હું ચવેલી જાઉં છું. ત્યાં સુધી આવવું હોય તો ચાલો.” એક ગાડી ચાલકે રસ્તા પર ચાલી રહેલ એક યુવકને જોઈને કહ્યું.

“હું રણાસણ સુધી જાઉં છું. જો બેસાડી લેશો તો ઘણું સારું રહેશે.”

ગાડી ચાલકે દરવાજો ખોલ્યો અને પેલો યુવક ડ્રાઈવરની બાજુની સીટમાં બેઠો.

“રાતના ૧૧ વાગે આ રસ્તા પર ચાલતાં કેમ જાઓ છો? અહીંયા અત્યારે તમને કોઈ વાહન ના મળી શકે.”

“હા તમારી વાત સો ટકા સાચી. હું હાઈ-વે પર અડધો કલાક ઉભો રહ્યો પણ હાઈ-વેથી અંદરના ગામડા તરફ જવા માટે કોઈ વાહન ન મળ્યું. એટલે મેં વિચાર્યું કે ચાલતું જ જવું પડશે.”

“આ રસ્તો આ સમયે બહુ સુમસામ હોય છે. તમને ડર ના લાગ્યો?”

“આજે તો નથી લાગ્યો. પણ એક દિવસ બહુ જબરજસ્ત લાગેલો. હું તમને મારો કંઈ અનુભવ કહું:

છેલ્લા બે કલાકથી સતત વરસાદ વરસી રહ્યો હતો. મને એમ હતું કે હું કામ પતાવી તરત ગામડેથી નીકળી જઈશ, પણ વરસાદે મારું આયોજન ખોરવી નાખ્યું હતું. હું સંપૂર્ણ તૈયારી સાથે બેઠો હતો. જેવો વરસાદ બંધ થાય મારે ભાગી નીકળવું હતું. પણ જાણે વરસાદ મારી સામે જિંદે ચડ્યો હતો. તે કદાચ મને આટલી રાત રોકી જવા મજબુર કરવા જંગે ચડ્યો હતો.

હું અમદાવાદથી મારા ગામડે રણાસણ એક સામાજિક પ્રસંગે આવ્યો હતો. સાંજે ૭ વાગે ગામડેથી નીકળી મોડા વહેલા અમદાવાદ પહોંચી જવું હતું, જેથી બીજા દિવસ સવારે સમયસર ઓફીસ જઈ શકાય. હું જમવાનું પતાવીને નીકળવાની તૈયારી જ કરી રહ્યો હતો, બસ ત્યારે જ વરસાદ તૂટી પડ્યો અને મારા અરમાનો પણ ખરવા માંડ્યા. ગામડે રહેતા મારા તમામ સગા-સંબંધીઓ, જે કદી કોઈ વાતે એકમત થતા નથી, તે બધા એક જ અવાજે મને રાત રોકી જવા દબાણ કરી રહ્યા હતાં.

“મને નથી લાગતું કે વરસાદ રોકાશે. યોગ્ય એ જ રહેશે કે હું હવે નીકળી જાઉં,” મેં ખાટલામાંથી ઉભા થતા કહ્યું.

“પણ તારે શું ઉતાવળ છે ઘરે જવાની? આજની રાત રોકાઈ જાય તો કંઈ લુંટાઈ નહીં જાય?” મગનકાકા ચટ્ટાનની જેમ મારી સામે આવીને ઉભા રહી ગયાં.

“અરે કાકા, કાલે સવારે ઓફીસ જવું ખુબ જ જરૂરી છે. જો ઓફીસ નહિ જાઉં તો અગત્યનું કામ રોકાઈ જશે અને સાહેબ પાછા મારી ઉપર ગુસ્સે થશે.” મેં કહ્યું અને કાકાના ખભા પર હાથ મુકતા ઉમેર્યું, “અને નવી નવી નોકરી છે, કાકા.”

“છોકરાને સારી સરકારી નોકરી મળી છે. એના સાહેબ એના પર બગડે એવું આપડે ના કરવું જોઈએ. એને જવા દો.” ગેમરકાકા મારા માટે આશાનું કિરણ લઈને આવ્યા હતા.

“મને તો કોઈ આશાનું કિરણ દેખાતું નથી. અત્યારે ગામમાં લાઈટ પણ નથી. અને આપણું ગામ પાછું અંદર છે. હાઈ-વે સુધી જવા માટે અત્યારે કોઈ સાધન નહિ મળે.” મગનકાકા હાર માને તેમ ન હતાં

“અરે તમે ચિંતા ના કરશો કાકા. હું ચાલતો ચાલતો નીકળી જઈશ. હાઈ-વે બહુ દુર નથી,” મેં કહ્યું.

પછી કોઈ તરફથી જલ્દી જવાબ ન મળતા મેં એવું ધારી લીધું કે બધા મારી વાત સાથે સહમત થયા હતા. હું બધાને મારે ઘરે પધારવાની ખોટી આજીજી કરી અને જલ્દી ગામડે પાછા ફરવાનું ખોટું વચન આપી નીકળી પડ્યો.

આ બધી ખોટી લાગણીઓમાં એક લાગણી સાચી હતી અને એ હતી ડરની લાગણી. જ્યારે હું ગામના સાંકડા પણ ડામરથી બનાવેલ રસ્તા પર નીકળી પડ્યો ત્યારે મહેસુસ થયું કે ખરેખર ખુબ જ અંધારું છે અને વીજળી અને કડાકાઓએ મારી બીક વધારી દીધી હતી. મને હવે મગનકાકાની વાત સાચી લાગી રહી હતી.

હું તો મનમાં માતાજીનું નામ લેતો લેતો નીકળી પડ્યો. જેમ કોઈ ચોર ચોરી કરીને ડરનો માર્યો ભાગ્યો જતો હોય તેમ હું પણ ખુબ જ ઉતાવળે પગે ચાલી રહ્યો હતો. હું આજુબાજુ નજર કરીને સતત ખાતરી કરી રહ્યો હતો કે કોઈ મારી નજીકમાં આવી તો નથી ગયું ને. પણ એવા સુમસામ રસ્તા પર કોણ મારી નજીક આવવાનું હતું એ મને પણ ખબર ન હતી.

થોડીકવાર પછી મને કોઈ પગરવ સંભળાયો. મેં તે અવાજ તરફ થોડું ધ્યાન આપ્યું તો મને અહેસાસ થયો કે કોઈ મારી પાછળ ચાલી રહ્યું હતું. મેં પાછળ જોયા વગર જ ચાલવાની ઝડપ ખુબ જ વધારી દીધી. ઝડપથી ચાલવાના કારણે મારો શ્વાસ પણ ફૂલી રહ્યો હતો. થોડાંક સમય પછી તે પગરવનો અવાજ આવવાનો બંધ થઈ ગયો. મને થોડી રાહત થઈ પણ હું ખુબ જ ઘબરાઈ ચુક્યો હતો. હું જેમ બને તેમ જલ્દી હાઈ-વે સુધી પહોંચવા માંગતો હતો.

મારી ચાલવાની ઝડપ સામાન્ય થઈ હશે ત્યારે ફરીથી તે પગરવ સંભળાયો. કોઈ મારી પાછળ ચાલી રહ્યું હતું અને મારી ખુબ જ નજીક હતું. મારા દાદી કોઈવાર કહેતા કે તમે ક્યારેક રાત્રે એકલા ક્યાંક જતા હોય અને જો તમને અહેસાસ થાય કે કોઈ તમારી આસપાસ છે તો તમારે કદી પાછા વળીને જોવું નહીં. તેમ કરવાથી તે ભૂત તમને વળગી જશે.

પણ અહીંયા તો કોઈ ભૂતનો સવાલ જ ન હતો. હું આ બધી વાતોમાં માનતો જ ન હતો. મને ખાતરી હતી કે કોઈ મને લુંટવા જ આવ્યું હતું. મેં મારી ચાલવાની ઝડપ વધારી દીધી. રસ્તાની બંને બાજુ ખેતરો હતા. કોઈ ઘર નજરે ચડતું હતું નહીં. અંધારાના કારણે દુર જોઈ પણ શકાતું ન હતું કે રસ્તા પર આગળ બીજો કોઈ માણસ મદદ માટે આવશે કે નહીં.

મેં થોડી હિમ્મત એકઠી કરી. ચાલવાની ઝડપ વધારી દીધી. મને અહેસાસ થયો કે પગરવનો અવાજ થોડો પાછળ રહી ગયો હતો. હું એકદમ ઝડપથી પાછળ ફરી ગયો અને મારી પાછળ આવતા દુશ્મન સામે લડવા તૈયાર થઈ ગયો. પણ પાછળ કોઈ હતું જ નહિ. બસ અંધારું જ અંધારું. મારો ડર વધી ગયો. પરસેવો છુટવાનો ચાલુ થઈ ગયો. મેં ચારેય બાજુ ફરીને જોયું પણ મારી સિવાય કોઈ ત્યાં હતું જ નહિ.

હું હવે હાઈવે તરફ લગભગ દોડવા માંડ્યો હતો. એવા સમયે વરસાદ પણ ચાલુ થઈ ગયો. વરસાદ મને પલાળે એ પહેલાં તો હું પરસેવાથી નહાઈ ચુક્યો હતો. હું મારા મનને વારેઘડીએ કહી રહ્યો હતો કે “ભૂત-ચુડેલ જેવું કંઈ હોતું નથી. આ બધું તો મન નો વહેમ જ છે.” મારું મન તો ડરના મારે ધ્રુજી રહ્યું હતું. તે કોઈ વાત સમજવા તૈયાર ન હતું.

સતત દોડવાના કારણે હું થાકી ચુક્યો હતો. હવે પગ ધીમા પડી રહ્યા હતા. શ્વાસ લેવામાં પણ તકલીફ પડતી હતી. ગળું સુકાઈ રહ્યું હતું. ચારે બાજુ અંધારું તો હતું પણ હવે આંખે પણ અંધારા આવવા માંડ્યા હતાં. હું રોડ પર ફસડાઈ પડ્યો. હૃદયના ધબકારા સ્પષ્ટ સંભળાતા હતાં. અને સાથે સંભળાતો હતો કોઈ સ્ત્રીનો અવાજ. એક સ્ત્રી નહી, બે સ્ત્રીના અવાજ હતાં.

હું ઊભો થયો. આજુબાજુ જોયું, પણ કોઈ દેખાયું નહીં. મારી નજર બાજુના ખેતર તરફ ગઈ. અવાજ ત્યાંથી આવતો હોય તેવું લાગતું હતું. હું ખેતર તરફ આગળ વધ્યો. તે અવાજ હવે વધારે સ્પષ્ટ સંભળાતો હતો. તે બંને સ્ત્રીઓના અવાજ ઝાડીઓ પાછળથી આવી રહ્યા હતા. હું કાંપતો કાંપતો ઝાડીઓ સુધી પહોંચ્યો અને ત્યાંનું દ્રશ્ય જોઈને શરીર જાણે ત્યાં જ થીજી ગયું હોય તેવું લાગ્યું. ત્યાં ઝાડીઓ પાછળ બે બિલાડીઓ બેઠી હતી અને બંનેના મોંઢા લોહીથી ખરડાયેલા હતા. મને જોઈને બંને બિલાડીઓ ઊભી થઈ અને મારી તરફ આગળ વધવા લાગી.

હું જીવનમાં પહેલીવાર બિલાડીને જોઈને એટલો બધો ડર્યો હતો. હું ફટાફટ ઝાડીઓ તરફથી રોડ તરફ ગયો અને જેવો હું રોડ પર દોડવા ગયો, સામેથી એક ગાડી આવી ગઈ અને મને ટક્કર મારીને જતી રહી.

“ઓહ. તો તમને ઘણી ચોટ આવી હશે ને?” ગાડી ચાલકે પૂછ્યું.

“અરે ના ના. વધારે કંઈ નહિ. હું બસ થોડે દુર જઈને પડ્યો અને... મરી ગયો.”

@snehnusarnamu

ચાર મિત્રો

કોઈ સારૂ લોકેશન આવે તો ગાડી ઊભી રાખજે”, વિજયે કારની પાછળની સીટ પરથી હુકુમ કર્યો.

“કેમ ભાઈ? તારી પાણીની ટાંકી ફરીથી ફુલ થઈ ગઈ?” અક્ષયે ડ્રાઈવર સીટ પરથી મજાકની ગાડી પણ ચાલુ રાખી.

“દોઢા, તું ગાડી ચલાવવામાં ધ્યાન આપ. કોઈને ઠોકી ના બેસાડતો. અને ઓ ‘કાયમી કુંવારા’, તું લોકેશનનું ધ્યાન રાખજે. તારો ભાઈ આજે ફોટા પડાવશે પહાડો વચ્ચે”, વિજયે કોલર ઊંચો કરતાં કહ્યું.

“મેં કંઈ ઠેકો લઈ રાખ્યો છે લોકેશન શોધવાનો? અને આ કાયમી કુંવારા કહેવાનું બંધ કર.” સૌરવ તેના હુલામણા નામથી ચિડાઈ ગયો હતો.

“જો બકા અક્ષય ગાડી ચલાવે છે. વિહાંગ તેની નવી અને નવમી પ્રેમિકા સાથે ગળાડૂબ ચેટમાં વ્યસ્ત છે. હું, મારી કોઈ પણ ભૂલ વગર મારા પર નારાજ, મારી જાનુને મનાવવામાં વ્યસ્ત છું અને સાથે સાથે ગૂગલ મેપ પર રસ્તો પણ શોધી રહ્યો છું. અને બાકી રહ્યો...”

“અને બાકી રહ્યો હું કે જેનાથી કોઈ છોકરી સેટ થવાની નથી. સમજી ગયો ભાઈ. પણ યાદ રાખજે એકલાપણામાં જે ખુશી છે એવી ખુશી બીજે ક્યાંય નથી દોસ્ત.” સૌરવે મહામેહનતે ખુશ દેખાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો.

“એ તો ભાઈ દ્રાક્ષ ખાટી છે એ વાર્તા તો અમે બધાએ સાંભળી છે,” વિહાંગ મોબાઈલમાંથી નજર ઊંચી કર્યા વગર બોલ્યો.

“જોવો ભાઈ બાર વર્ષે બાવો બોલ્યો,” સૌરવે હસીને તાળી પાડતાં કહ્યું.

“ચાલ ભાઈ તું લોકેશન શોધવામાં ધ્યાન આપ. તને ડ્રાઈવરની બાજુ માં એટ્લે જ બેસાડ્યો છે.” વિજય ફરીથી ગૂગલ મેપ ના વાંકા ચૂંકા રસ્તા અને તેનાથી પણ વધારે ગૂંચવણ ઊભી કરતી તેની જાનુની વાતોમાં ખોવાઈ ગયો.

કોલેજના ત્રીજા વર્ષમાં ભણતા ચારેય મિત્રો વેકેશનની મજા માણવા પ્રવાસે નીકળી ગયા હતા. વિશાળ લીલાછમ પહાડો વચ્ચેથી પસાર થતા વાંકાચૂંકા રસ્તા પરની મુસાફરી તેમને અલગ જ રોમાંચ આપતી હતી. સાંજના સમયે પહાડોમાંથી આવતી ઠંડી હવાની મજા માણતા તેઓ આગળ વધી રહ્યા હતા.

રસ્તા પર વધુ અવરજવર ન હતી. ક્યાંક એકાદ કાર પસાર થતી હતી. જેનાથી પહાડો અને જંગલથી ઘેરાયેલું શાંતિમય વાતાવરણ વધારે શાંત લાગી રહ્યું હતું, તોફાન પહેલાના શાંત દરિયા જેવું શાંત.

“ગાડી ઊભી રાખ અક્ષય.” સૌરવે લગભગ બૂમ પાડી.

“પણ અહિયાં ક્યાં ફોટા પડાય એવું છે?,” અક્ષયે ગાડી બાજુમાં કરતા કહ્યું.

“ફોટાને માર ગોળી. મેં અહિયાં એક છોકરી જોઈ.” સૌરવ ગાડીની બહાર નીકળી એક મોટા પથ્થર તરફ જઈ રહ્યો હતો.

“આ ભાઈ ને ધોળા દાડે સપના આવે છે.” વિજય પણ સૌરવની પાછળ પાછળ જઈ રહ્યો હતો.

“અહિયાં જ. આ પથ્થર પર જ પેલી છોકરી બેઠી હતી.” ચારેય મિત્રો પથ્થરની પાસે ઉભા હતા પણ પેલી છોકરી ત્યાં ન હતી.

“ભાઈ, તને છોકરી મળશે. પણ તું આ રીતે પાગલ ન બનીશ કે તને સુમસામ રસ્તા પર પણ છોકરીઓ દેખાય,” વિહાંગે મોબાઈલ ખિસ્સામાં મુકતા કહ્યું.

“હા ભાઈ આ તારા મનનો વહેમ છે. તું ચાલ. હવે અંધારું થવા આવ્યું છે,” અક્ષયે કહ્યું.

@snehnusarnamu

“મને પણ પહેલાં એવું જ લાગ્યું જ્યારે મેં તેણીને થોડાક આગળ આ રીતે જ એક પથ્થર પર બેસી રહેતા જોઈ હતી. પણ બીજીવાર એ જ છોકરી એ જ રીતે બેઠેલી જોઈ એટલે મને વિશ્વાસ છે કે આ વહેમ નથી.” સૌરવ હજુ પણ આજુ બાજુ ફાંફા મારી રહ્યો હતો.

“તે છોકરી થોડીકવાર પહેલાં પણ જોઈ હતી?,” વિજયે આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“હા ચાર.”

“તો તો તારા મનનો વહેમ જ છે. અરે ચાર છેલ્લા અડધો કલાકથી આપણે કોઈ બીજી ગાડી જોઈ નથી. કોઈ ગાડીએ આપણને ઓવરટેક કર્યા નથી. તો એક છોકરી કઈ રીતે આટલી જલ્દી આપણી ગાડીની આગળ નીકળી જાય અને અહીંયા જંગલમાં જવાના રસ્તા આગળ આવીને બેસી જાય!” વિજય ચિડાઈ રહ્યો હતો.

“હા એ વાતતો સાચી.” વિહાંગ ગાડી તરફ ચાલવા લાગ્યો અને કહ્યું, “ચાલો ભાઈ જલ્દી હવે.”

વિહાંગની પાછળ વિજય અને અક્ષય પણ ગાડી તરફ જવા લાગ્યા. સૌરવ કંઈ બોલ્યો નહિ. તે થોડીકવાર ત્યાં ઉભો રહ્યો અને જંગલ તરફ જોયું. તેને ખાતરી હતી કે તે છોકરી તેના મનનો વહેમ ન હતી પણ તેની વાત માનવા કોઈ તૈયાર ન હતું. તે

પણ ગાડી તરફ જવા લાગ્યો. તેની નજર હજુ જંગલ તરફ જ હતી. તેને એવું લાગ્યું કે કોઈ જંગલમાંથી ઝાડ પાછળ છુપાઈને તેને જોઈ રહ્યું હતું. પણ તે કંઈ બોલ્યા વગર ગાડીમાં બેસી ગયો.

ગાડી ફરીથી તેની ઝડપમાં દોડવા લાગી. પણ હવે કોઈ મજાકના મૂડમાં ન હતા. બધા કોઈ પણ વાત કર્યા વગર શાંત બેઠા હતા. સૌરવની નજર હજુ પણ બારીની બહાર જ હતી. થોડીકવાર આગળ ગયા પછી તેને દુરથી એવો જ એક પથ્થર રસ્તા પર દેખાયો. પણ આસપાસ કોઈ હતું નહિ.

“લો ભાઈ. બહુ સમય પછી કોઈ ગાડી દેખાઈ. મતલબ આપણે પૃથ્વી પર જ છીએ,” વિજયે માહોલ હળવો કરવા કહ્યું. સૌરવ સિવાય બધા હસી પડ્યા.

ગાડી તે પથ્થરને પાર કરી થોડી આગળ નીકળી ગઈ. સૌરવ વારેઘડીએ પાછળ ફરીને તે પથ્થર સામે જોઈ રહ્યો હતો. પહેલાં તો તેને કંઈ દેખાયું નહિ. પણ ફરીથી પથ્થર તરફ જોતા તેની આંખો અને મોં બંને ખુલ્લા રહી ગયા.

“ભાઈઓ મને ખબર છે કે તમે મારી વાત નથી માની રહ્યા. પણ....”

“પણ બણ કંઈ નહિ. તું સુઈ જા એમ કર. તું સપનોમાંથી બહાર આવ્યો નથી હજુ,” વિજયે સૌરવની વાત પુરી થાય એ પહેલાં જ કહી દીધું.

“ભાઈ પહેલાં વાત તો પૂરી સાંભળ. જુઓ આગળ કદાચ એવો જ પથ્થર આવી શકે છે. મારા અંદાજ મુજબ પાંચ જ મીનીટમાં આવી જશે. તમે બધા ત્યાં સુધી બહાર નજર રાખો. મને વિશ્વાસ છે કે તે તમને પણ દેખાશે જે હું જોઈ રહ્યો છું.” સૌરવનો અવાજ ગંભીર લાગતો હતો અને તેના અવાજમાં ડર પણ હતો.

અક્ષય ગાડી ચલાવવાની સાથે સાથે સતત બહાર પણ જોઈ રહ્યો હતો. વિજય અને વિહાંગ ની નજર તો ગાડીની બહાર જાણે સ્થિર થઈ ગયી હતી. સૌરવ પણ આતુરતાપૂર્વક બહાર જોઈ રહ્યો હતો. તે છોકરીના દેખાવવાની રાહ જોઈ રહ્યો હતો જેથી તે પોતાને સાચો સાબિત કરી શકે. પણ એક અજાણ્યા ડર ના કારણે તે એવું પણ ઈચ્છી રહ્યો હતો કે તે ખોટો પડે.

થોડીકવાર પછી તેમને એવો જ એક મોટો પથ્થર જંગલમાંથી બહાર આવવાના રસ્તા તરફ દેખાયો. પણ ત્યાં બીજું કંઈ દેખાયું નહિ. અક્ષયે આજુબાજુ જોવા ગાડી ધીમી પણ કરી પણ ત્યાં તે છોકરી તેમને દેખાઈ નહિ. સૌરવ ખોટો પડ્યો હોવા છતાં ખુશ હતો. વિજય અને વિહાંગ હવે થોડા શાંત લાગતા હતા.

“બસ ભાઈ હવે શાંતિ થઈ?” વિહાંગ મોબાઈલ નીકાળીને ફરીથી તેમાં ડૂબી ગયો.

સૌરવ કંઈ જવાબ ના આપી શક્યો. પણ તેના ચહેરા પરથી લાગતું હતું કે ચિંતાના વાદળો દુર થઈ રહ્યા હતા. ચારેય મિત્રો એકદમ શાંત હતા. ચહેરા પર થી તો બધા

એવું દેખાડવાની કોશિશ કરી રહ્યા હતા કે હવે તેઓ નિશ્ચિંત હતા પણ દરેક ના મનમાં કેટલાય વિચારો ચાલી રહ્યા હતા. મનોમન બધા જાણતા હતા કે સૌરવે જે છોકરીની વાત કરી હતી તે માત્ર તેનો ભ્રમ ના હોઈ શકે. પણ કેટલાક સત્યોને ભ્રમમાં ગણીને અવગણવામાં જ દરેકની ભલાઈ હોય છે.

કોઈ પણ બીજાને જણાવવા ન હતું માગતું પણ દરેક બારીની બહાર જોઈ રહ્યા હતા. દરેકના મનમાં છૂપો ડર હતો કે તે જે સત્ય ને અવગણવા માંગતા હતા ક્યાંક તે સામે આવી ના જાય. થોડુક આગળ ગયા પછી રસ્તાની બાજુમાં કંઈક જોઈને બધાની આંખો પહોળી થઈ ગઈ અને મોઢા ખુલ્લા રહી ગયા. સૌરવનું હૃદય તો જાણે એક ઘબકારો ચુકી ગયું.

“ગાડી ઊભી રાખ, અક્ષય,” વિજયે બૂમ પાડીને કહ્યું.

જંગલમાંથી બહાર આવવાના રસ્તા પાસે પહેલાં જેવો એક મોટો પથ્થર પડ્યો હતો. અને તેના પર એક છોકરી સફેદ વસ્ત્રોમાં બેઠી હતી. તેણીના વાળ ખુલ્લા હતા. કમર સુધી પહોંચતા તેણીના વાળ પવનના કારણે હવામાં ઊડી રહ્યા હતા. તેણીની એક મૂર્તિની જેમ બેઠી હતી. તે છોકરીના ચહેરા પર કોઈ પણ જાતના હાવભાવ ન હતા. તેણીની આંખો દરિયાની જેમ ગેહરાઈ વાળી હતી.

“આ....આ જ... બસ આ જ છોકરી હતી. આ જ છોકરીને જ મેં બે વાર જોઈ આ જ રીતે પથ્થર પર બેઠેલી.” એક જ છોકરીને ત્રીજીવાર જોતા સૌરવની જીભનો લોચો વળી ગયો હતો. તે કંપી રહ્યો હતો.

અક્ષયે થોડીક આગળ જઈને ગાડી ઊભી રાખી. સૌરવ સિવાય બધા ઝડપથી ઊતરી ગયા. સૌરવની હિંમત ચાલતી ન હતી બહાર જઈને સત્યનો સામનો કરવાની. થોડીક ક્ષણો પછી તે પણ ધ્રુજતા પગે બહાર ગયો. ચારેય પેલા પથ્થરની દિશામાં ગયા. તેમના આશ્ચર્ય વચ્ચે પથ્થર પર છોકરી બેઠેલી ન હતી. પણ બીજી જ ક્ષણે બધાની ઘડકનો તેજ થઈ ગઈ. તે છોકરી ઝડપથી જંગલમાં જઈ રહી હતી.

“ચાલો ફટાફટ. આજે આપણે આ છોકરીને પકડીને જ રહીશું,” વિજયે જંગલ તરફ ઝડપથી પગ ઉપાડતા કહ્યું.

“ના યાર. આપણે ફસાઈ જઈશું. મને લાગી રહ્યું છે કે તે જે કંઈ પણ છે તે આપણને ફસાવવા માંગે છે,” સૌરવે વિજયને રોકતા કહ્યું.

“તે કંઈ પણ નથી. તે એક સુંદર છોકરી છે. અને આપણે તેની સુંદરતાને યોગ્ય ન્યાય આપવાનો છે.” અક્ષય લુચ્ચું હસ્યો.

“મતલબ?” સૌરવ અક્ષયની લુચ્ચાઈ સમજી ન શક્યો.

“મતલબ બતલબ કંઈ નહિ. આપણે જંગલમાં જઈશું અને તે રૂપસુંદરીને સાથે

મિલાપ કરીશું.” વિજયે જંગલ તરફ દોટ મૂકી દીધી. બાકીના ત્રણેય મિત્રો પણ તેની પાછળ દોડ્યા.

જંગલમાં થોડાક અંદર જઈને તેઓ અટકી ગયા. જંગલમાં ભેકાર શાંતિ હતી. તે છોકરી ક્યાય દેખાતી ન હતી. તેના ભાગવાનો સળવળાટ પણ ક્યાય હતો નહિ. તે જાણે જંગલમાં અચાનક અલોપ થઈ ગયી હતી.

“ચાલો ભાઈઓ પાછા. તે કોઈ સામાન્ય છોકરી નથી. તમે કેમ સમજતા નથી. મેં આ જ છોકરી રસ્તામાં ત્રણવાર જોઈ હતી. તે આપણી ગાડી કરતા પણ વધારે ઝડપથી જઈને કઈ રીતે આપણી આગળ પહોંચી જતી હતી અને પેલા પથ્થર પર ગોઠવાઈ જતી હતી. જરાક તો વિચાર કરો મારા ભાઈઓ.”

સૌરવની વાત સાંભળીને બાકીના બધા વિચારમાં પડી ગયા. તેઓ પણ સમજી શકતા ન હતા કે તે જ છોકરી દર વખતે કઈ રીતે જોવા મળતી હતી.

“સૌરવની વાત સાચી લાગે છે. આપણે કોઈની માયાજાળમાં ફસાઈ રહ્યા છે. અને તે કોઈ સામાન્ય વ્યક્તિ નથી લાગી રહી. આપણે અહીંથી ભાગી..... વિજય જો પેલી છોકરી.... સામેના ઝાડની પાછળ...” વિહાંગ અચાનક છોકરીને જોઈને લગભગ ચીસો પાડીને બોલી રહ્યો હતો.

તેનો અવાજ સાંભળીને છોકરી જંગલની વધારે અંદર ભાગવા માંડી. ચારેય તેની પાછળ દોડ્યા. કદાચ તેઓ છોકરીની સુંદરતા જોઈને ભૂલી ગયા હતા કે સૌરવે શું શંકા વ્યક્ત કરી હતી. તેઓ જેમ જેમ જંગલની ઊંડે જતા હતા તેમ તેમ જંગલ વધુ ને વધી ગાઢ થતું જતું હતું. થોડેક આગળ જઈને બધાના પગ થંભી ગયા. તેઓ જાણે થાંભલા બની ગયા હતા. કદાચ તેમની બધાની ઘડકન પણ ત્યાં જ અટકી ગયી હતી.

તે છોકરી અચનાક ઉભી રહી ગઈ. અને તે પાછળ ફરીને ચાર મિત્રો તરફ જોઈને સ્મિત કરી રહી હતી. તેનું એ મનમોહક સ્મિત જંગલની ભયાનકતાને વધારે ભયાનક બનાવી રહ્યું હતું. સૌરવ અને તેના મિત્રો હજુ આ વજ્રઘાતમાંથી બહાર આવ્યા ન હતા ત્યાં અન્ય એક વધારે ભયાનક વજ્રઘાત થયો. તે છોકરીએ પાછળ સંતાડી રાખેલા તેના હાથ આગળ લાવ્યા. અને તે હાથમાં રહેલી વસ્તુ જોઈને ચારેય જણની હાલત એવી થઈ ગયી હતી કે કાપો તો લોહી પણ ના નીકળે.

તેઓ કંઈ સમજે એ પહેલાં તે છોકરીએ તેના હાથમાં પકડી રાખેલું કોઈ પુરુષનું માથું તેમની તરફ ફેંક્યું. હવામાં ઊડતું લોહીથી લથપથ થયેલું માથું જોઈને તેઓ એટલા બધા ઘભરાઈ ગયા હતા કે તેમનું મોઢું તો ખુલ્લું હતું પણ તેઓ બૂમ પાડી શકતા ન હતા. તેમણે હાથની મુઠ્ઠીઓ વાળીને બસ જંગલની બહાર જતા રસ્તા તરફ દોડવા માંડ્યું. તેમની થોડેક પાછળ જમીન પર પટકાયેલ માથાના અવાજથી

તેમની દોડવાની ઝડપ વધી ગયી. અને તે છોકરીનું અટ્ટહાસ્ય તેમની દિલની ઘડકન વધારી રહ્યું હતું.

થોડુક દોડ્યા પછી અચાનક તેમની આગળ પેલી છોકરી આવીને ઊભી રહી ગઈ. તેમની પાછળથી આવતો છોકરીના અટ્ટહાસ્યનો અવાજ હજુ બંધ થયો ન હતો અને તેમની આગળ ફરીથી તે છોકરી આવીને તેનું મનમોહક સ્મિત રેલાવી રહી હતી.

વધારે કંઈ વિચાર કર્યા વગર તેઓ બીજી દિશામાં દોડવા માંડ્યા. ત્યારે અચાનક સૌથી આગળ દોડતા વિજયની નજર તેની પાછળ દોડતા મિત્રો તરફ ગઈ અને એક અનિષ્ટ વિચાર વીજળી વેગે તેના મગજની અંદર ઘૂસી ગયો.

“સૌરવ ક્યાં છે?”

વિજયનો સવાલ સાંભળીને વિહાંગ અને અક્ષય બેબાકળા બનીને આજુબાજુ જોવા માંડ્યા પણ સૌરવ ક્યાં દેખાયો નહિ. ત્રણેય મિત્રો કંઈ પણ બોલ્યા વગર એકબીજાની સામે જોયું અને જાણે બધું સમજાઈ ગયું હોય તેમ તેઓ એક દિશામાં બમણી ઝડપથી દોડવા લાગ્યા. પેલી છોકરીનું અટ્ટહાસ્ય હવે સંભળાવવાનું બંધ થયું હતું. પણ અન્ય એક અવાજે તેમની ચિંતા વધારી દીધી અને તે અવાજ તેઓ જે દિશામાં દોડી રહ્યા હતા તે દિશામાં વહેતા ઝરણાનો હતો.

ઝરણા આગળ જઈને જોતા તેમનું માલુમ પડ્યું કે આગળ કોઈ રસ્તો ન હતો અને તેઓ જે રસ્તે દોડીને આવ્યા હતા તે જ રસ્તે પાછા જવા સિવાય એમની પાસે અન્ય વિકલ્પ ન હતો.

“હું તમારી જ રાહ જોતી હતી. મારું આ રૂપ, આ સુંદરતા તમારા માટે જ છે.” ઝરણાના વચ્ચેથી એક છોકરી બહાર નીકળી. તેનું અડધું શરીર હજુ પાણીમાં જ હતું.

તેણીને જોઈને વિહાંગ અને અક્ષય જંગલની અંદર તરફ ભાગવા લાગ્યા પણ વિજય ત્યાં જ ઊભો રહીને તે છોકરીને એકીટસે જોઈ રહ્યો હતો. અચાનક તેના મગજમાં એક ઝબકારો થયો. તે છોકરીને ઝરણામાંથી બહાર આવતી જોઈને તે પણ જંગલ તરફ ભાગવા લાગ્યો.

“ભાઈઓ ઊભા રહો. ડરવાની જરૂર નથી,” વિજયે વિહાંગ અને અક્ષય જોડે પહોંચીને કહ્યું.

“તું પાગલ થઈ ગયો છે કે શું? આપણો જીવ ઝોખમમાં છે. ખબર નહિ પેલી સફેદ કપડાંવાળી છોકરી કોણ છે? કોઈ ભૂત, ચુડેલ, આત્મા કે બીજું કંઈ?” અક્ષયનો શ્વાસ હજુ હેઠો બેઠો ન હતો.

“તે એક સામાન્ય છોકરી છે. સોરી એક નહિ, ત્રણ કે ચાર અથવા તેનાથી પણ વધારે.” વિજયના ચહેરા પર ડર દુર થયો હોય તેવું લાગી રહ્યું હતું.

“મતલબ?” વિહાંગ વાત કરવાની સાથે સાથે આજુ બાજુ નજર ફેરવીને ખાતરી કરી રહ્યો હતો કે પેલી છોકરી ક્યાય નજીકમાં ન હતી ને.

“આપણે જંગલમાં ત્રણ વાર છોકરીને જોઈ. મને થોડું વિચારતા એટલું માલુમ પડ્યું કે ત્રણેય છોકરીઓ અલગ અલગ છે. તેમના કપડાં, વાળ, ઊંચાઈ, શરીર અને ચહેરો લગભગ એકસમાન છે પણ તેઓ અલગ અલગ છોકરીઓ છે”

‘તો સૌરવે જે છોકરીને રસ્તા પર ત્રણવાર જોઈ તેનું શું?’ અક્ષયના ગળે વાત ઉતરી રહી ન હતી.

“સૌરવે પણ ત્રણ અલગ અલગ છોકરીઓ જોઈ હતી. પણ તેણે છોકરીઓને થોડે દુર થી જોઈ હતી. તેમના એકસમાન દેખાવના કારણે સૌરવ એવું માની બેઠો કે તેણે એક જ છોકરીને ત્રણવાર જોઈ છે. અને બસ તેમની માયાજાળમાં આપણે ફસાઈ ગયા. બસ હવે આપણે સૌરવને બચાવીશું.”

વિજયની વાત સંભાળીને અક્ષય અને વિહાંગમાં થોડી હિંમત આવી. અને તેમને નકી કર્યું કે તેઓ સૌરવને લઈને જ પાછા જશે. તેઓ જંગલની અંદર ચાલવા માંડ્યા. તેમના પગલાના અવાજ સિવાય અન્ય કોઈ અવાજ જંગલમાં સંભળાતો ન હતો.

થોડીકવાર ચાલ્યા પછી સૌથી પાછળ ચાલી રહેલા વિજયને એવું લાગ્યું કે તેની પાછળ કોઈ ચાલી રહ્યું હતું. તેણે પાછળ વળીને જોયું તો દ્રશ્ય જોઈને તેનું મોઢું ખૂલું રહી ગયું પણ તેના હૃદયને લાગેલા આંચકાના કારણે તે બૂમ પણ ન પાડી શક્યો. તેણે જોયું કે તે ત્રણ છોકરીઓ તેની પાછળ ચાલી રહી હતી. તેમના ચહેરા પર હળવું સ્મિત હતું. વિજય કંઈ સમજી શકે એ પહેલાં એક છોકરીએ અણીદાર હથિયારની મદદથી વિજયનું ગળું કાપી નાખ્યું.

“વિજય ફટાફટ ચાલ ભાઈ. અંધારૂ થવા આવ્યું છે,” વિજયના અંજામથી વંચિત અક્ષયે પાછળ જોયા વગર જ કહ્યું.

કંઈ જવાબ ન મળતા અક્ષયે પાછળ વળીને જોયું તો વિજય હતો જ નહિ. અક્ષયને ઉભો રહી ગયેલો જાણી વિહાંગ પણ પાછો ફર્યો અને તે અક્ષયને એકલો ઉભો રહેલો જોઈને સમજી ગયો કે વિજયનું શું થયું હતું.

વિહાંગ અને અક્ષય કંઈ પણ વાત કર્યા વગર જંગલની બહાર જતા રસ્તા તરફ દોડવા લાગ્યા. તેમને ખબર હતી કે પોતાનો જીવ બચાવવાનો એક જ રસ્તો હતો એને એ હતો કે જંગલ છોડીને ભાગી જાઓ.

દોડતા દોડતા વિહાંગનું ધ્યાન ગયું કે જંગલમાં માત્ર તેના જ દોડવાનો અવાજ

આવી રહ્યો હતો. તે સમજી ગયો કે અક્ષયનું શું થયું હતું પણ તેનામાં પાછળ વળીને જોવાની હિમ્મત ન હતી. તે બસ હાથની મુઠ્ઠીઓ વાળીને દોડી રહ્યો હતો. ગાડીઓનો અવાજ સંભળાતા તેની ખુશીનો પાર ન રહ્યો. તેણે બમણા વેગથી દોડવાનું શરુ કર્યું અને તે ખુશીની વધારે પળ જીવે એ પહેલાં તે છોકરી તેની સામે આવીને ઉભી રહી ગઈ અને વિહાંગ દોડવાનું અટકાવે એ પહેલાં છોકરીએ છોડેલું તીર વિહાંગના કપાળમાં ઘૂસીને માથાના પાછળના ભાગમાંથી થોડું બહાર નીકળી ગયું.

“આ ગાડી અહી કોની પડી છે? અને અહિયાં કોઈ વ્યક્તિ દેખાતું પણ નથી.” રસ્તાની પાસે અવાવરું જગ્યાએ અક્ષયની પડી રહેલી ગાડી જોઈને કોઈ રાહદારીએ સવાલ કર્યો.

“ખબર નહિ. લાગે છે કે ફરીથી કોઈ શરીરના અંગો નીકાળીને તેનો વેપાર કરતી સુંદરીઓની સુંદર માયાજાળમાં ફસાયું છે.” અન્ય એક વ્યક્તિએ જવાબ આપ્યો.

@snehnusarnamu

રહસ્યમય સ્મિત

“હું અત્યારે ઘરે એકલો જ છું. આવી જા ને”, મે સોફા માં લંબાવતા કહ્યું.

“તારું મગજ ઠેકાણો છે કે નહીં? રાત ના સાડા નવ વાગ્યા છે. પપ્પા કલાક માં ઘરે આવી જશે. મને ઘરે નહીં જોવે તો મહાભારત થઈ જશે”. સૌમ્યા એકી શ્વાશે બોલી ગઈ.

“તું મહાભારત માં કયું પાત્ર ભજવીશ?”

“જો કરણ અત્યારે મજાક નો સમય નથી. તું સમજવાનો પ્રયત્ન કરને બકા.”

“જો મારી બકી, તું અહિયાં આવીજા. અડધો કલાક માં ફટાફટ પાછી ઘરે. બોલ...”

“પ્લીઝ ચાર સમજ...”

“તું આવે છે અડધો કલાક માટે. બા.....ય”

“હા ઓકે આવું છું. બાય, પાગલ.”

“હમ પાગલ હે હમહે પાગલ હી રહને દો....” હું લવારી બંધ કરું એ પેહલા સામે છેડે થી ફોને મુકાઈ ગયો હતો.

સૌમ્યા આવે ત્યાં સુધી સમય પસાર કરવા માટે TV ચાલુ કર્યું. એક ચેનલ પર debate (ચર્ચા) ચાલી રહી હતી. વિષય હતો: “આપણી આસપાસ રહેલી અલૌકિક શક્તિઓ (supernatural powers)” એક લાંબી દાઢી વાળો ડોશો આંખો મોટી કરી ને બોલી રહ્યો હતો, “અલૌકિક શક્તિઓ આપણી આસપાસ જ છે. ભૂત-પ્રેત કે ચૂડેલ ગમે ત્યારે તમારો દરવાજો ખખડાવી શકે છે.”

ટિંગ ટોંગ....

ડોરબેલ નો અવાજ સાંભડી હું થોડું ચમક્યો. મારા હૃદય ના ધબકારા સામાન્ય કરતાં ઝડપી થઈ ગયા.

પણ મને વિશ્વાસ હતો કે આ ચૂડેલ મારી જાનું જ હશે. ડોર ખોલવા ઊભો થયો અને પ્રેમીપંખીડા ને ખલેલ ના પહોંચે એટલા માટે TV પણ બંધ કર્યું.

“વેલકમ ડાર્લિંગ.”

“શું તંબૂરો વેલકમ? આટલા મોડા શું કામ બોલાવી?” તે અંદર આવતા જ તાડૂકિ ઉઠી. શરમ થી લાલ રહતો તેનો ચેહરો આજે ગુસ્સા થી લાલ-પીળો થઈ રહ્યો

હતો.

“બસ તને બે ઘડી જોવા માટે બોલાવી.” મે તેના માસૂમ ચહેરા પર હાથ ફેરવતા કહ્યું.

થોડીક વાર શાંતિ છવાઈ ગયી. તેના ચહેરા પર થી ગુસ્સો દૂર થતો હોય તેવું લાગ્યું. કપાળ ની કરચલી દૂર થવા લાગી હતી. આંખો શાંત થવા લાગી. નાક નું ઊંચું ચડેલું ટેરવું પણ હવે શાંત થયું હતું. અને તેના હોઠ પર સ્મિત હતું, કદિ ના જોયું હોય તેવું એક રહસ્યમય સ્મિત.

“જોઈ લીધી? હવે જાઉં?” તે મારો હાથ દૂર ખસેડી ને ઘર ની બહાર જવા લાગી.

મને લાગ્યું કે શાંત થયી ગઈ હશે પણ હું ખોટો પડ્યો. ખરેખર છોકરીઓ ના મૂડ ને સમજવો અલૌકિક શક્તિઓ ના અસ્તિત્વ ને સમજવા જેટલું અઘરું છે. તે દરવાજો ઘડામ કરતો પછાડી ને જતી રહી. હું તેના પાછી આવવાની રાહ જોઈ ને બેસી રહ્યો. મે નક્કી કર્યું કે જોઈએ પેહલા કોણ ઝૂકે છે હું પેહલા જાઉં છે તેને લેવા માટે કે તે જાતે જ અંદર આવે છે?

2 મિનિટ

5 મિનિટ...

@snehnusarnamu

8....

10.....

ટિંગ ટોંગ

“યસ હું જીતી ગયો...” હું સોફા માથી લગભગ ફૂદકો મારી ને ઊભો થયો. છોકરી ને જીદ ની લડાઈ માં હરાવી ને હું મહાન યોદ્ધા જેવું મેહસૂસ કરી રહ્યો હતો.

“વેલકમ બેક ડાર્લિ... દાદી!!!” દરવાજે કોઈ ડોશી ને જોઈ હું આશ્ચર્ય માં મુકાઈ ગયો. ઘર ની બહાર અંધારું હતું. ઘનઘોર અંધારું. સૌમ્યા ક્યાય દેખાતી ન હતી.

“એક ગ્લાસ પાણી આપીશ બેટા?” હું કઈ સમજુ તે પેહલા તે બોલી ગયા.

ના પાડવાની ઈચ્છા થયી પણ એક ઘરડી સ્ત્રી ને એક ગ્લાસ પાણી ની ના!

“હ..હા..હા લાવ્યો એક મિનિટ.” સુંદર સૌમયા ની જગ્યાએ ડરામણી ડોશી ને જોઈ ને મારી જીભ નો લોચો વળી ગયો હતો.

તેમને ઘર માં બોલવાની ઈચ્છા થયી પણ તેમના ડરામણા દેખાવ અને ફાટેલા કપડાં જોઈ હું ડરી ગયો. ડોશી ની ચામડી પર કરચલી પડી ગયી હતી. તે બહુ કમજોર લાગતી હતી. ડોશી ના પગ ધ્રુજી રહ્યા હતા. એવું લાગતું હતું કે જૂની ઈમારત ગમે

ત્યારે ઘરાશાયી થઈ જશે. તેમના હોઠ પર સ્મિત હતું, એવું જ સ્મિત જેવું સૌમ્યાના હોઠ પર હતું.

હું ધૂજતો ધૂજતો ઘર માં જઈ ને પાણી લઈ આવ્યો.

“આ લો બ...બ..બા...”

“હા લાવો અંકલ પાણી,” દરવાજા આગળ ડોશી ની જગ્યા એ 8-10 વર્ષ ની છોકરી ને જોઈ ને હું થાંભલો બની ને ઊભો રહી ગયો.

તેના વીખરાયેલા વાળ, વ્હાઈટ ફ્રોક, મોટી આંખો... તે એકીટશે મને જોઈ રહી હતી.

અને તે એક રહસ્યમય સ્મિત સાથે બોલી, “હું બહુ સમય થી તરસી છું. અંકલ.” આ એ જ સ્મિત હતું જે સૌમ્યા અને ડોશી ના ચેહરા પર જોવા મળેલું.

હું મે મહિના માં ૪૭ ડિગ્રી તાપ માં મેરાથોન દોડ્યો હોંઉ એટલો પરસેવે રેબ-ઝેબ થયી ગયો હતો. શરીર ઘુજી રહ્યું હતું. એક કદમ પણ આગળ વધવાની તાકાત ન હતી. પણ બધીજ હિમ્મત ભેગી કરી હું દરવાજા તરફ ભાગ્યો અને પેલી છોકરી ઘર માં આવી શકે એ પેહલા દરવાજો બંધ કરી દીધો.

હું પરસેવે રેબ-ઝેબ થઈ ને દરવાજા જોડે ફસડાઈ પડ્યો પણ અચાનક ટીવી નો અવાજ સંભળાયો. “આપણાં પોતાના જ લોકો માં અલૌકિક શક્તિ ધર કરી ગઈ હોય, તેવું પણ બની શકે છે.” ડોશો તાડૂકિ રહ્યો હતો. હું થોડો હોશ માં આવ્યો, વધારે ઘબરાયો. પણ વિચાર્યું કે સૌમ્યા ની આવવાની ખુશી માં કદાચ ટીવી બંધ કરવાનું ભૂલી ગયો હોઈશ. જેમ તેમ હિમ્મત કરી ઊભો થઈ ટીવી બંધ કરવા ગયો અને...

“કરણ, આવ અહી બેસ. આપણે બેસી ને ટીવી જોઈએ અને વાતો કરીએ,” સૌમ્યા સોફા માં બેસી ને ટીવી જોઈ રહી હતી. તેનો અવાજ આખા ઘર માં ગુંજી રહ્યો હતો. તેના ચેહરા પર સ્મિત હતું. એ જ રહસ્યમય સ્મિત.

ભૂત હું મેં....

મોબાઈલ ની રિંગ સાંભળી ને મારૂ હૃદય એક ઘબકરું ચૂકી ગયું. મે ગજવા માથી મોબાઈલ બહાર નિકાળી સ્ક્રીન પર નામ જોયું અને મારી આંખો ફાટી ગઈ.... “સૌમ્યા”

સૌમ્યા મારી સામે બેઠી હતી સોફા પર, રહસ્યમય સ્મિત સાથે, અને એનો જ ફોન...

હું ફોન રિસીવ કરી કઈ બોલી શક્યો નહિ બસ ફાટેલી આંખે અને ખુલ્લા મોઢા સાથે સૌમ્યા ને સાંભળી રહ્યો અને સામે બેઠેલી સૌમ્યા ને જોઈ રહ્યો.

“હા સોના સાંભળ. સૌરી જાનું હું નહિ આવી શકુ. પપ્પા ઘરે જલ્દી આવી ગયા છે.
કાલે વાત કરીએ બાય..!”

@snehnusarnamu

નિર્દોષ સવાલ

“ત્યાં નહિ પપ્પા. આ રાજકુમાર અહીંયા ઊભો રહેશે.”

એક બાળક અને તેના પિતા દરિયા કિનારે બેઠા હતાં. તેઓ માટીથી મહેલ બનાવી રહ્યાં હતાં. તે બાળક તેના રમકડાં ગોઠવી રહ્યો હતો.

“સારું બેટા તું જ્યાં કહે ત્યાં. આ તારી બનાવેલી દુનિયામાં તારું જ ચાલશે,” તેના પિતાએ રાજકુમાર તે બાળક દ્વારા બતાવેલ જગ્યા પર મુક્તા કહ્યું.

તે બંને એ મળીને ખુબ જ સુંદર મહેલ બનાવ્યો હતો. મહેલની ફરતે દીવાલ પણ બનાવી હતી. તેના પ્રવેશદ્વાર આગળ રમકડાના સૈનિકો પણ મુકવામાં આવ્યા હતાં. તે બાળક ખુબ જ નિખાલસતાથી મહેલની નિહાળી રહ્યો હતો અને વારેઘડીએ પોતાના રાજકુમારની જગ્યા બદલી રહ્યો હતો.

“પપ્પા કેટલું સારું કહેવાય કે આ દરિયો આપણને આટલી બધી રેતી આપે છે અને આપણે આટલો સુંદર મહેલ બનાવી શકીએ છીએ.” બાળક રેતીના મહેલ તરફ જોતા બોલ્યો.

@snehnusarnamu

“હા બેટા તે એકદમ સાચું કહ્યું. ચાલ હવે આપણે જઈએ. અંધારું થવા આવ્યું છે.”

“ડેડા એક સવાલ....”

“બસ બેટા હવે બહુ થયું,” બાળકના પિતાએ ઉભા થતા કહ્યું.

“છેલ્લો બસ. પ્લીઝ...”

“હા પૂછ.” તેઓ બધા રમકડાં બેગમાં મુકવા લાગ્યા.

“આપણે આપણી આ દુનિયા બનાવવા દરિયા પાસેથી રેતી લઈએ છીએ તો આપણે તેને કંઈક પાછું વળતરમાં આપવું ના જોઈએ?”

“બેટા તું નાની ઉંમરે ઘણી સમજદારીવાળી વાતો કરે છે. પણ આપણે માણસો કુદરત પાસેથી ઘણું બધું લઈએ છીએ. કુદરતને પાછું આપવાની વાત તો દુર રહી પણ આપણી પાસે જે કંઈ પણ છે તેનો પણ આપણે નાશ કરી રહ્યા છીએ.”

“તો પપ્પા કોઈક દિવસ કુદરત આપણાથી નારાજ થઈ જશે તો?”

“જો ચીટીંગ નહીં. તે એક જ સવાલનું પ્રોમિસ કર્યું હતું. ચાલો ઘરે હવે.”

બાળક તેના પિતાની આંગળી પકડીને ચાલવા લાગ્યો. તેની નાની ડગલીઓ દરિયાની રેતીમાં પોતાના નિશાન છોડી રહી હતી. બાળક તેની પાછળ તેનો નિર્દોષ સવાલ અને રાજકુમાર છોડી ગયો હતો.

તે બંને હજુ થોડાક આગળ વધ્યાં હશે અને દરિયાનું એક મોજું દુર કિનારા સુધી આવી ગયું. તેના પાણી બાળક દ્વારા બનાવેલ મહેલ પર ફરી વળ્યા અને પળભરમાં તે મહેલનું નામોનિશાન મટી ગયું. બાળકનો રાજકુમાર પણ પાણીમાં તણાઈ રહ્યો હતો. દરિયાનું પાણી બાળકની નાની ડગલીઓના નિશાન મિટાવીને આગળ વધી રહ્યું હતું. કુદરતે બહુ કુરતાથી બાળકના નિર્દોષ સવાલનો જવાબ આપ્યો હતો.

@snehnusarnamu

નદી અને સાગર

નદી ખળખળ વહી રહી હતી. તે તેના પ્રેમી સાગરની બાહોમાં સમાઈ જવા આતુર હતી. તે ઘણું લાંબુ અંતર કાપીને આવી હતી. ના જાણે કેટલીય અડચણો પાર કરીને તે આવી હતી. ઉદગમ સ્થાનેથી નીકળતી નદી બાળકની જેમ પવિત્ર હતી અને ચંચળ પણ હતી અને તેના મુકામ સુધી પહોંચતા પહોંચતા એક પુખ્તવયના માણસની જેમ ધીર-ગંભીર અને મેલી થઈ ચુકી હતી.

“આવ. આવ. હું તારી જ રાહ જોતો હતો.” નદીને તેની સામે ઘસમસતી આવતી જોઈને સાગર ઉછળી રહ્યો હતો.

“હું પણ તને મળવા આતુર હતી, પ્રિય.” નદી પણ સાગરને જોઈને ઝડપથી વેહવા માંડી હતી.

“પણ મને તો લાગે છે કે મને તડપાવવામાં તને ઘણી મજા આવે છે. હું રાહ જોતાં જોતાં એટલો બધો આગળ આવી ગયો છું કે લોકો મારા કિનારાથી દુર ભાગવા લાગ્યા છે.”

@snehnusarnamu

“પણ તને તો ખબર જ છે તારામાં સમાવવા માટે મારે કેટલું લાંબુ અંતર કાપવું પડે છે. તારે તો શું તકલીફ છે? બસ અહીં પડ્યા રહીને મારી રાહ જ જોવાની છે.” નદી તેના પ્રેમી તરફ પોતાની નારાજગી વ્યક્ત કરી રહી હતી.

“અરે હું તારી તકલીફથી વાકેફ છું. પણ એવું નથી કે હું અહીંયા ખુશ છું. તારી રાહ જોવા માટે વિતાવેલ એક એક ક્ષણ મને વધારે ને વધારે તકલીફ આપે છે. અને મારું એક એક આંસુ મને વધારે ને વધારે ખારો બનાવતું જાય છે. પણ દુઃખ એ જ વાતનું છે કે મારા વિશાળ હૃદયના કારણે કોઈ મારા દુઃખની ગેહરાઈ સમજી શકતું નથી.”

“તારી વિશાળતા અને તારા પ્રેમની ગેહરાઈથી આકર્ષિત થઈને જ હું તને મળવા દોડી આવું છું.”

“કંઈક જણાવ તો ખરી તારું સફર કેવું રહ્યું?” સાગરે આતુરતાથી કહ્યું.

“સફર ઘણું મજાનું અને સંઘર્ષપૂર્ણ રહ્યું. ” નદીએ મિશ્રભાવ સાથે કહ્યું.

“કેમ શું થયું, પ્રિયે? શું એ નિમકહરામ માણસો એ વધારે એક બંધ બાંધી દીધો છે? કે પછી પેલા કાળા પહાડો તને છેડતા હતા? કે જંગલી પશુઓ તારા પર દમન ગુજારે છે? એવું તો નથી કે તને રસ્તામાં મળતી તારી બહેનપણી હવે તારાથી દુર વેહવા માંડી છે?” સાગર ચિંતિત જણાઈ રહ્યો હતો.

“અરે મારા વ્હાલા, એવું કશું જ નથી. રસ્તામાં સૌથી મોટી લડાઈ પોતાની સામે જ હોય છે, અસ્તિત્વની લડાઈ.”

“અસ્તિત્વની લડાઈ? કેમ એવું તો શું બન્યું તારા આ સફરમાં?” સાગરમાં ચિંતાની એક લહેર દોડી ગઈ.

“હું મારા સફરની શરૂઆત કરવામાં ડરતી હતી. મને એ વાતનો ભય હતો કે હું મારું આ આરામદાયક સ્થળ છોડીને જતી રહીશ. મને અજ્ઞાનતાનો ભય હતો. મને ખબર જ નહતી કે શરૂઆત કઈ રીતે કરું? ક્યાંથી કરું? શરૂઆત ક્યાં પછી શું થશે? તે બધા દર મને ખાઈ રહ્યા હતા. જેમ નાનું બાળક પોતાની પ્રથમ ડગલીઓ ભરતા ડરતું હોય છે તેમ હું પણ ડરી રહી હતી.” નદીના વહેણમાં સાગર તેની લાગણીઓ મહેસૂસ કરી રહ્યો હતો.

“તો પછી તે તારો ડર કઈ રીતે દુર કર્યો અને આ સફરે તું નીકળી પડી?”

“જ્યાં મારું ઉદગમ સ્થાન છે ત્યાં થોડે દુર મેં એક ઝાડ પર ગીઘ જોયું અને તેણીની સાથે નાનું બચ્ચું હતું. તેણીની તેના બચ્ચાને ઉડાન ભરતા શીખવાડી રહી હતી. બચ્ચું મારી જેમ ડરી રહ્યું હતું. કદાચ તેને પણ અજ્ઞાનતાનો ડર હશે. તે વારેઘડીએ નિષ્ફળ જઈ રહ્યું હતું. પણ હું જોઈને રોમાંચિત થઈ રહી હતી કે બચ્ચું હિમ્મત હારી રહ્યું નહતું. તે દરેક નિષ્ફળતા પછી એક નવો પ્રયત્ન કરતું હતું. મને તેના દરેક નિષ્ફળ પ્રયત્ન પછી લાગતું હતું કે હવે તે પ્રયત્ન નહિ કરે. પણ ના. બસ વધુ એક વાર ના નારા સાથે તેણે પ્રયત્ન કર્યા રાખ્યા અને અંતે તે સફળ થયું અને ઉંચી ઉડાનો ભરવા લાગ્યું.” નદી ગીઘના બચ્ચાને યાદ કરીને ઉછાળા મારી રહી હતી.

“કદાચ તેને પોતાની ક્ષમતાઓનો અહેસાસ નહિ હોય.”

“હા. અને મને પણ નહતો. હું પણ મારી ક્ષમતાઓ જાણતી ન હોવાથી ઘભરાઈને બેસી રહી હતી. પણ તે બચ્ચાને હવામાં ઉંચે ઉડતા જોવાના હરખમાં ક્યારે હું મારા સફરમાં નીકળી પડી તેનો ખ્યાલ જ ના રહ્યો. અને આ રીતે હું મારી અંદર છુપાયેલી ક્ષમતાઓથી વાકેફ થઈ.”

“પોતાની ક્ષમતાઓ પર ક્યારેય શંકાના કરવી જોઈએ. સારું ચાલ છોડ. શરૂઆત તો ઘણી સરસ અને પ્રેરણાદાયક રહી પણ પછી અગાલનું સફર કેવું રહ્યું.” સાગર તેની પ્રિયતમાને ઘણી રાહ જોયા બાદ મળ્યો હોવાથી તેની સાથે વધુને વધુ વાતો કરવાની તેની ઈચ્છા હતી.

“મારા ઉદગમ સ્થાનેથી નીકળ્યા પછી હું એકદમ નિશ્ચીંત હતી. મને સફરમાં આવનારી મુશ્કેલીઓનો અંદાજો નહતો. હું મુક્તમને આગળ વહી રહી હતી. હું એ રીતે ઉછળતી કૂદતી આગળ વધી રહી હતી જેમ કે કોઈ નાનું બાળક તેના માંના

ખોળામાં રમી રહ્યું હોય.” નદીના વહેળમાં જૂની યાદોનો તરવરાટ જોવા મળી રહ્યો હતો.

“એક બાળક માટે તેની માતાનો ખોળો અને તારે માટે તારું ઉદગમ સ્થાન સ્વર્ગ સમાન રહ્યા હશે. પણ સમય આવતાં તેમાંથી નીકળી આ આકરી દુનિયાનો સામનો કરવો જ પડે છે.”

“હા એકદમ સાચું. હું પણ મારા જીવનની સફરમાં આગળ વધવા માંડી. નવું સફર હતું અને નવો જોશ હતો. મારું વહેળ બેફામ હતું. હજુ પણ મારામાં ભયનો ઉદય થયો નહતો. સામે સરસ મજાનું સફર દેખાતું હતું. હું એકદમ બિન્દાસ આગળ વધી રહી હતી. મને રસ્તામાં મારા જેવી બીજી નદીઓ મળી. તેમનું પણ નવું નવું સફર હતું. કેટલીક મારા કરતી મોટી હતી તો ઘણી મારા કરતાં નાની પણ હતી. મેં ઘણી બહેનપણીઓ બનાવી. પણ હું જેમ જેમ આગળ વધતી ગયી તેમ તેમ આ દુનિયા તેનો રંગ બતાવતી ગયી. મારી બહેનપણીઓ દુર થવા લાગી. હું ધીરે ધીરે આ સફરમાં એકલી પડવા માંડી અને એમ હું એક કિશોરની જેમ ધીરે ધીરે પરિપક્વ થવા લાગી.”

“મારી વ્હાલી, આ દુનિયામાં જો કોઈ આપણી જોડે કાયમ રહેવાનું હોય તો તે આપણે પોતે છીએ. બાકી બધા કામચલાઉ સાથીદારો મળતા રહેશે અને જતા રહેશે. પણ એતો કહે એવી સ્થિતિમાં તે તને સંભાળી કઈ રીતે? તને કઈ રીતે એકલા આગળ વધવાની પ્રેરણા મળી?” સાગરે આતુરતાથી કહ્યું.

“એકલી પડી જતા હું ઘણી નિરાશ થઈ ગયી હતી. મારી ચાલ ઘણી ધીમી પડી ગયી હતી. મને સતત એમ જ થયા કરતું હતું કે હું એકલી આ મુશ્કેલ સફર કઈ રીતે પર કરી શકીશ? ત્યારે એક વળાંક પર મારો ભેટો એક અનુભવી નદી સાથે થયો. તે મારી ચાલ જોઈને જ સમજી ગયી કે હું કેમ વ્યથિત છું. અને તેમણે માત્ર એક જ વાક્યું અને મારામાં નવા પ્રાણ ફૂંક્યા.” નદી જૂની યાદો વાગોળતા કહ્યું.

“એવું તો શું કહ્યું એમણે?” સાગરમાં જીજ્ઞાસા વધી રહી હતી.

“તેમણે મને બસ મારા જીવનનો ગુણધર્મ યાદ કરાવ્યો. સતત વેહતા રહેવું.” નદીએ સ્મિત લેહારાવતા કહ્યું.

“આ હા. ખૂબજ સરળ અને સુંદર. સતત વેહતા રહેવું. આ એક જ સૂત્રના આધારે તે તારું આખું સફર સફળતાપૂર્વક ખેડી નાખ્યું?” સાગરે વધારે વાતો સાંભળવાના ઈરાદે કહ્યું.

“હા અને ના બંને.” નદીએ રહસ્યના ભાવ સાથે કહ્યું.

“હું! કેમ એવું?” સાગરને રસ પડી રહ્યો હતો.

“મારા આ સફરમાં અન્ય ઘણી મુશ્કેલીઓ આવી ત્યારે આ સુત્રએ મને તેમનો સામનો કરવાની શક્તિ આપી. એટલા માટે હા. પણ તે મુશ્કેલીઓમાંથી બહાર નીકળવા ઘણા અન્ય પરિબળોએ મને પ્રેરણા પુરી પડી. જો એ પ્રેરણાદાયક પરિબળો સામે ના આવ્યા હોત તો કદાચ હું બધી મુશ્કેલીઓનો સામનો ના કરી શકત. માટે ના.” નદી સાગરને વધારેને વધારે વિચારવા મજબૂર કરી રહી હતી.

“અરે મારી વ્હાલી, હવે આ રમત રમવાનું બંધ કર. જે છે તે બધું સ્પષ્ટ કહી દે. મારાથી વધારે રાહ નથી જોવાતી. હું વ્યાકુળ થઈ રહ્યો છું.” સાગર વ્યાકુળ થતાં તેની એક લહેર વધારે ઝડપથી કિનારા તરફ આવીને અને તેની ઝડપ જોઈને કિનારા આગળ બેઠેલા લોકો વ્યાકુળ થઈ ઉઠ્યાં.

“તું શું કામ આટલી બધી ઉતાવળ કરે છે. આપણે આટલા સમયે મળ્યા છીએ તો શાંતિથી એકબીજાની બાજુઓમાં સમાઈ જઈને વાતો કરીશું.” નદીએ મસ્તીભર્યા અવાજ સાથે કહ્યું.

“તું ખુબ જ નટખટ બની ગયી છે.” સાગરે નદીને પોતાની બાહોમાં સમાવતા કહ્યું.

“હા તો હવે આગળ સાંભળ. હું તે સૂત્ર રટતી રટતી સતત મારા સફરમાં આગળ વધવા માંડી. અને હું પેહલા કરતા વધારે વિશાળ અને શક્તિશાળી બની ગયી હતી. જેમ કોઈ વ્યક્તિ યુવાનીમાં પોતાને સૌથી વધારે શક્તિશાળી મેહસૂસ કરે છે એટલી શક્તિશાળી. મનના કોઈક ખૂણામાં અભિમાનનું બીજ રોપાઈ ગયું હતું. મને એમ જ હતું કે હવે મને કોઈ રોકી શકે તેમ નથી. હું એવું માનવા લાગી હતી કે જો કોઈ મારા માર્ગમાં વિઘ્ન નાખશે તો હું તેનો વિનાશ નિશ્ચિત કરી દઈશ. જેમ ધન કે સત્તાના નશામાં ચક્ર્યૂર યુવાન કોઈના કહ્યામાં નથી રેહતો એમ હું પણ અહંકારમાં રાચતી આગળ વધી રહી હતી. ત્યારે માર્ગમાં એવું કંઈક બન્યું કે મારી અકળ દુર થઈ ગયી.” નદી પોતાના અભિમાનની વાત કરતી વખતે અપરાધભાવ મેહસૂસ કરી રહી હતી.

“અભિમાન ક્યારેય કોઈનું ટક્યું નથી અને ટકશે પણ નહીં. પણ પ્રિયે, એ તો કહે કે પછી શું બન્યું?” સાગર

નદીથી થોડો નિરાશ જણાઈ રહ્યો હતો.

“હું જ્યારે પોતાને સર્વશક્તિશાળી માનીને રૂઆબભેર આગળ વધી રહી હતી ત્યારે મારો ભેટો કાળા, વિશાળ અને અતિશય ઊંચા પહાડો સાથે થઈ ગયો. તેમને જોઈને હું ભયભીત થઈ ગયી. મને મારો આગળનો માર્ગ દેખાતો બંધ થઈ ગયો. સતત ચાલતા રેહવું, એ મંત્ર પણ કામ લાગે એમ નહતો. કેમ કે સફરમાં આગળ વધવા માટે માર્ગ તો જોઈ ને. હું એમ જ માનતી થઈ ગયી હતી કે હવે મારું સફર અહીંયા અધવચ્ચે જ અટકી જશે. હું એકાએક પોતાને નિસહાય મેહસૂસ કરવા

લાગી. હું એમ માનતી હતી કે માણસો મુર્ખ છે કે ઘણીવાર હિમ્મત હારી જાય છે. દુનિયામાં એવું કશુંય નથી જેની સામે તમે લડી ના શકો પણ હું ત્યારે સમજી કે માણસો કેમ હિમ્મત હારી જાય છે. જ્યારે સામે આવી પહાડ જેવડી મોટી મુસીબત હોય, તમને આગળ કંઈ આશાનું કિરણ દેખાતું જ ન હોય ત્યારે તમે કંઈ કરી શકતા નથી. ત્યારે હથિયાર હેઠા મૂકી દેવા પડે છે. અને હું પણ એ કાળા વિશાળ પહાડો સામે હથિયાર હેઠા મૂકી દેવા જઈ રહી હતી. ત્યારે મેં એક દ્રશ્ય જોયું. એક ખુબ જ સુંદર અને પ્રેરણાત્મક દ્રશ્ય. જેને મારી આંખો ખોલી નાખી.” નદી ઉત્સાહ સાથે ઉછળી રહી હતી.

“એવું તો શું જોયું? જારે મને પણ કહે.” સાગર અધીરો બની રહ્યો હતો.

“હું હાર માનીને પહાડના પગે પડી હતી. મારા પાણીના સ્પર્શથી તેને પીગળાવી રસ્તા માટે આજીજી કરી રહી હતી. એવા સમયે પહાડના નીચેના ભાગમાંથી એક કીડી રુઆબદાર ચાલ સાથે બહાર નીકળી. હું તેણીને જોઈને અંચબિત થઈ ગયી. તે પહાડ ચીરીને બહાર નીકળી હતી. મારા મગજમાં અચાનક ઝબકારો થયો. મુસીબત સામે જોવાની મારી રીત જ ખોટી હતી. મેં મુસીબત રૂપે આખો પહાડ જોયો. જ્યારે કીડીએ એટલું જ જોયું કે તે આમાંથી કઈ રીતે નીકળી શકશે? તેણીએ મોટા પહાડને મહત્વ આપ્યા વગર પોતાનો રસ્તો બની શકે તેના પર ધ્યાન આપ્યું અને અંતે તે સફળ થઈ.” નદી ખુશીથી સાગરની વધારે નજીક પહોંચી ગયી.

“કદમાં ખુબજ નાની કીડી દ્વારા કેટલી મોટી શીખ! અદભૂત! તેણીએ મુસોબતોનો પહાડ નજરઅંદાજ કરીને તેમાં કઈ રીતે નીકળી શકાય એના માર્ગ ઉપર જ ધ્યાન આપ્યું અને તે સફળ થયી. અને મને વિશ્વાસ છે એ તેણીને અનુસરીને તું પણ સફળ જ થઈ હોઈશ.” નદી પર મોજાની એક છાલક મારી સાગર તેણીના પર પ્રેમ વરસાવી રહ્યો હતો.

“એકદમ સાચું. મેં પણ બસ મારા સફળતાના માર્ગ ઉપર જ ધ્યાન આપ્યું અને થોડાક દિવસોના અથાક પ્રયત્નો પછી મને એ મુસીબતોના પહાડમાંથી છુટકારો મળી જ ગયો.” સાગરના પ્રેમના વરસાદથી નદી ભીંજાઈ ગયી હતી.

“બસ પછી તો તારું સફર ઘણું સરળ રહ્યું હશે. તે એટલા મોટા પહાડ સામે બાથ લીધી તો પછી બીજી મુશીબતો સામે તો તે મચક જ નહિ આપી હોય.” સાગરે ગર્વ સાથે કહ્યું.

“હું પણ એવું જ માનતી હતી કે મુશીબતના પહાડ સામે લડ્યા પછી હું હવે ખૂબ જ અનુભવી થઈ ગયી છું અને હવે હું ક્યાય અટકું નહિ. હું પોતાની જીવનસફરની મધ્યે પહોંચેલા કોઈ વ્યક્તિની જેમ મેહસૂસ કરી રહી હતી. મારી પાસે ત્યારે અનુભવનો ભંડાર હતો અને મારા લક્ષ્યની ઘણી નજીક હતી. હું ફરીથી ખુમારી થી

ચાલવા લાગી. હું પેહલા કરતા પણ ઘણી વિશાળ બની ચૂકી હતી. જેમ અનુભવી અને સફળ વ્યક્તિનું કદ સમાજમાં વધે છે તેમ મારું પણ કાળ આ પૃથ્વી પર વધી રહ્યું હતું. અને ત્યારે મારી સામે મારા સફરની સૌથી મોટી મુશ્કેલી આવીને ઉભી રહી ગયી. અને તે મુશ્કેલીએ મારા સામે મારા અસ્તિત્વનો સવાલ ઉભો કરી દીધો હતો.” નદી ભય સાથે સાગરને લપાઈ ગયી.

“એવું તો શું બન્યું હતું, પ્રિયે?” સાગરે તેણીને વ્હાલથી પોતાની તરફ ખેંચી લીધી.

“હું જ્યારે મારા વધેલા કદના ગુમાન સાથે આગળ વધી રહી હતી ત્યારે હું મારી આગળનું દ્રશ્ય જોઈને ઊંડા આઘાતમાં સારી ગયી. ત્યારે મને એમ થયું કે હવે આ ઘરતી પર મારું અસ્તિત્વ જ નહિ રહે અને જો રેહશે તો પણ નામ માત્રનું જ રેહશે. કેમ કે મારો આગળનો માર્ગ ખુબજ સાંકળો હતો. મારા વહેળ માટે તે ખુબજ નાનો હતો. મને ત્યાં મારો નાશ દેખાઈ રહ્યો હતો. હું ઘભરાઈને ખુબજ ધીમી પડી ગયી અને મારી ઊછળકૂદ પણ બંધ થઈ ગયી. મને ત્યારે સતત વેહતા રેહવું મંત્ર યાદ આવ્યો. પણ હું મારા અસ્તિત્વના ભોગે આગળ વધવા માંગતી નહતી. હું મારી ઓળખ ગુમાવીને વેહવા માંગતી નહતી. માટે મેં નક્કી કર્યું હતું કે હું મારા અસ્તિત્વ ને અહીં જ મિટાવી દઈશ.” નદી જૂની વાતો યાદ કરીને ઘણી નિરાશ જણાઈ રહી હતી. નદીનું એક આંસુ સાગરમાં જઈ ભળ્યું અને સાગર ઘૂઘવાઈ ઉઠ્યો.

@snehnusarnamu

“હું નથી માનતો કે તું આટલી નીડર થઈને આવું વિચારે. તો તારા ગુણધર્મનું શું? તું આ રીતે હાર મानी જ ના શકે.”

“હું તારા વિશ્વાસનું સનમાન કરું છું. પણ એક નાના એવા સજીવે મને પ્રેરણા ના આપી હોત તો હું અહીંયા આજે તારી સાથે આ પ્રેમાલાપ કરી જ ના શકત.”

“ફરીથી કોઈ નાનું સજીવ? ફરીથી પ્રેરણા? અદભૂત. હું સાંભળવા આતુર છું.”

“હું જ્યારે મારી સફર રોકવા જતી હતી ત્યારે મારા એક વ્હાલા સાથીએ મારો સાથ છોડી નવી દુનિયાની મજા માણવા ગયો. મને એમ હતું કે અત્યાર સુધી પાણીમાં રહેલ આ મારો મિત્ર પાણીની બહાર જીવિત નહિ રહી શકે. પણ મને એક અદભૂત નજારો જોવા મળ્યો. પાણીમાં આરામથી રેહનાર એ દેડકો જમીન પર પણ આરામથી ફરવા લાગ્યો. તેણે ખુબ જ ઝડપથી નવા વાતાવણ સાથે મેળ સાધી લીધો. અને ફરીથી એક નાનું સજીવ મને સફરમાં આગળ વધવા પ્રેરણા પુરી પાડી ગયું.”

“હું દેડકાની આ અદભૂત શક્તિથી ઘણો આશ્ચર્યચકિત થયો છું પણ તને એમાંથી શું પ્રેરણા મળી?” સાગર મૂંઝવણમાં હતો.

“મને એમાં ખુબ જ મોટી શીખ મળી. હું એ દેડકા સાથે શીખી કે આપણી આસપાસ વાતાવરણ ગમે તેવું હોય આપણા માટે અનુકુળ હોય કે આપણી વિપરીત હોય પણ આપણે તેની સાથે મેળ સાથીને આગળ વધતાં રેહવું જોઈએ. અને મેં પણ એ જ કર્યું. મેં થોડીકવાર માટે મારું વહેળ થોડું સાંકળું કરી લીધું અને જોત જોતામાં તો મારો પ્રવાહ ત્યાંથી ઘણો આગળ નીકળી ગયો. અને તે સાંકળી જગ્યામાંથી વિશાળ પટ પર વેહવા લાગી અને પેહલા કરતા બમણા જોશથી વેહવા લાગી.” નદીએ જોશમાં આવીને પાણી ઉછાળીને સાગરને પ્રેમની છાલક મારી.

“તારી જોડે આ જ આશા હતી મને. ખૂબ સરસ. તું મારા માટે આદર્શ છો.” સાગરે પ્રેમાળતાથી કહ્યું.

“પણ આદર્શ બનવા લાયક નથી. કેમ કે અન્ય એક સફળતા પછી મારામાં અભિમાન છલકાવા લાગ્યું હતું. મને એમ કે હતું કે મને હવે તમામ વાતોનું જ્ઞાન થઈ ગયું છે. હું મારા વિશાળ પ્રવાહ અને અનુભવોના ભંડારના અભિમાનથી છલકાવા લાગી હતી.”

“પણ અત્યારે તારા વર્તનમાં મને ક્યાંય અભિમાનની છાંટ દેખાતી નથી. અને મને ખાતરી છે કે આ વખતે કુદરતના કોઈ સર્જને જ તને પ્રેરણા આપી હશે.”

“તદન સાચું. હું જ્યારે અભિમાનમાં રાચતી આગળ વધી રહી હતી ત્યારે મારી નજર કુદરતના એક નજારા પર પડી. એક ઘનઘોર જંગલમાં જીવનના અસ્તિત્વનો જંગ ચાલી રહ્યું હતું. જંગલોનો રાજા એવો એક મેઘાવી સિંહ એક દુબળા હરણની પાછળ પડ્યો હતો. હરણ તેની પુરતી તાકાત લગાવીને દોડી રહ્યું હતું. અને સિંહ પણ તેનો શિકાર મેળવવા કોઈ કસર છોડી રહ્યો નહતો. અને તે જંગમાં અંતે જીત એ દુબળા પાતળા હરણની થઈ. મને એમ થયું કે આ જીતતી ખુશ હરણ ઘણું ખુમારીથી જંગલમાં ફરશે અને તેનો રૂઆબ અલગ જ હશે. પણ એવું કંઈ બન્યું નહિ. જાણે કંઈ બન્યું જ ન હોય તેમ હરણ એકદમ સહજ સ્વભાવ સાથે ઉભું હતું. અને સિંહ પણ આરામથી પાછો વળી ગયો. એની સહજતા જોઈને મારી આંખો શરમથી ઝુકી ગयी. જો તે નાજુક હરણ જંગલના રાજાને હરાવીને પણ અભિમાનમાં ન રચાતું હોય તો મારે પણ તેની પાસેથી આ ગુણ શીખવો રહ્યો.” નદી સાગરના હળવા સ્પર્શથી શરમાઈને આઘી પાછી થઈ રહી હતી.

“પણ કદાચ તું સિંહ જોડેથી કંઈક શીખવાનું રહી ગયી. પોતે જંગલનો રાજા હોવા છતાં એક નાજુક પ્રાણીથી તે હારી ગયો હતો. છતાં તેના અહમને ઠેસ પહોંચી ન હતી. તે હતાશ થઈ ગયો ન હતો. જેટલી સરળતાથી જંગલના સૌથી નબળા પશુએ જીત પચાવી હતી તેટલી જ સરળતાથી તે જ જંગલના રાજા અને

શક્તિશાળી પશુએ પોતાની હાર પચાવી હતી.” સાગરે વધુ એક છાલક મારી નદીને છેડી રહ્યો હતો.

“તે બંને કેટલા સરળ હતા. પણ હું તેમના જેટલી સરળ અને સમજુ ન હતી. તે સિંહ પછી હાંફતો હાંફતો મારી પાસે પાણી પીવા આવ્યો. અને તેને મારામાંથી પાણી પીને તૃપ્તિનો એહસાસ થયો અને મને ફરીથી અહંકારનો એહસાસ થયો. તે ભલે જંગલનો રાજા હોય પણ તેણે પોતાની તરસ છીપાવવા માટે મારી પાસે આવવું જ પડે છે અને પોતાની ગરદન ઝુકાવીને મારું પાણી પીવું પડે છે. તે વિચાર જ મને અહંકારી બનાવી રહ્યો હતો. પણ જાણે મને કુદરત મને બોધપાઠ ભણાવવા આતુર જ હતી એમ થોડાક આગળ જતા જ એક પહાડમાંથી સુંદર મજાનું ઝરણું વેહતું વેહતું આવીને મારામાં સમાઈ ગયું. તે કેટલું ખૂશ હતું! તે કેટલું સંતુષ્ટ હતું! મારાથી રેહવાયું નહિ મેં તેને પૂછી જ લીધું કે કેમ તે એટલું ખૂશ હતું. ત્યારે તેનો જવાબ સાંભળીને મારા શરમથી લાજી અમરી. તેણે કહ્યું કે મારો જન્મ જ તમારામાં સમાઈ જવા માટે થાય છે. જ્યારે હું મારી સફરની શરૂઆત કરું છું કે ત્યારે મારો એક જ ઉદ્દેશ હોય છે કે તમારામાં સમાઈ જઈને તમારો પ્રવાહ વધારવો. જેથી તમે બીજા જીવોને પાણી પૂરું પડી શકો અને તમારું પાણી કદી પણ ખૂટે નહિ અને તમારી લાંબી સફર પુરી કરી શકો. પછી હું તેની આગળ કશું બોલી શકી નહિ. અને જોતજોતામાં તે મારામાં ખોવાઈ ગયું. અને હું વધારે શક્તિશાળી બની. ત્યારે મારો બધો અહંકાર તૂટી પડ્યો. ત્યારે મને મને ભાન થયું કે હું અન્ય જીવોની સહાય કરીને જે અહંકાર કરતી હતી તે સાવ ખોટો હતો. હું પોતે જ અન્યની સહાયથી આટલી વિશાળ થઈ હતી. મારી પાસે મારું પોતાનું કશું હતું જ નહિ. અન્યએ મારી મદદ કરી અને હવે મારો ઉદ્દેશ એટલો જ હતો કે બની શકે તેટલું બીજાઓને સહાયરૂપ થઈ શકું.” નદી ઘણી શાંત જણાઈ રહી હતી.

“તારા આ નિખાલસ સ્વભાવનો હું દીવાનો બની ચુક્યો છું. તે ભલે તારી સફરમાં અન્ય જીવો પાસેથી ઘણું શીખ્યું હોય પણ તારો આજે તારો આ ગુણ હું અંગીકાર કરું છું.” સાગરે શાંત નદીની વધારે નજીક જતા કહ્યું.

“ હવે મારી વાત છોડ. તું કંઈક જણાવ.”

“મારી જોડે વાતો કરવા તારી જેમ જંગલની સુંદર વાર્તાઓ નથી. મેં તને મળવા તારી જેમ અદ્ભુત સાહસો કર્યા નથી. હું શું વાતો કરું? હું તારા જેટલો મહાન નથી, પ્રિયે. હું તો બસ તારી વાટ જોતો અહીં પડ્યો રહું છું.”

“તારી પાસે છે વિશાળતા. અને આ જ તો તારી મહાનતા છે કે તું વિશાળ, સમૃદ્ધ અને તાકાતવર હોવા છતાં પોતાને સમાન્ય ગણે છે. તારું હૃદય વિશાળ છે. તું તેમાં ઘણું સમાવી લે છે. તારા પેટાળમાં લીલું ઘાસ પણ છે અને બીજાનો જાન લેવા

તરસતા હિંસક જળચર પ્રાણીઓ પણ છે. તું બધાને એકસમાન ન્યાય આપે છે. અને એનાથી જ તારી તારી સમતુલા જળવાઈ રહે છે. મારે પણ પોતાનું હૃદય પણ આ રીતે વિશાળ રાખવું જોઈએ. સુખને દિલમાં ઊંડે રાખવું જોઈએ અને દુઃખને પણ પચાવવું જોઈએ.” નદી પોતાના પ્રેમીના વખાણ કરતી કરતી તેના તરફ પ્રેમથી આગળ વધી રહી હતી.

“બસ મારા વખાણ આજ પૂરતા આટલા બહુ છે. મને એ કહે કે તું તારા આ સફરમાં આટલું બધું શીખી. તો આ બધામાં સૌથી ઉત્તમ શું છે?” નદીને પોતાની તરફ આગળ વધતી જોઈને સાગર ઉત્સાહિત થઈ રહ્યો હતો.

“આ બધામાંથી સૌથી ઉત્તમ કંઈ પણ નથી. કેમ કે સૌથી સૌથી ઉત્તમ છે, પ્રેમ.” નદીએ હળવેથી સાગરની બાહોમાં લપાતા કહ્યું.

“અચ્છા. તો મને એ જણાવ કે તને આ પ્રેમની પ્રેરણા ક્યાંથી મળી?” નદીના સ્પર્શથી સાગરમાં તરંગો ફેલાઈ ગયા.

“પ્રેમની પ્રેરણા લેવા મારે ક્યાંય જવાની જરૂર નથી. તારો પ્રેમ એના માટે પુરતો છે. જો પ્રિય, હું જેવી છું તું મારો સંપૂર્ણ સ્વીકાર કરે છે. તું પોતાને કદી સંપૂર્ણ નથી સમજતો. તું ઘણો વિશાળ છું. તારી પાસે ઘણું નીર છે. પણ તેમ છતાં તું મને તારી આ વિશાળતામાં સમાવી લે છે. હું તારી વફા પર ઓવારી જાઉં છું. હું તારાથી ઘણી દુર હોઉં તોય તારા પ્રેમમાં કદી ઊણપ નથી આવતી.” નદી ઉત્સાહિત થઈને સાગરમાં ભળવા થનગની રહી હતી.

“તું આપણા પ્રેમ ખાતર ઘણા લાંબો પ્રવાસ ખેડીને અહિયાં મારી પાસે દોડી આવે છે. પણ અંતે તું પામે છે શું? આપણા આ પ્રેમના મિલનના કારણે તારું અસ્તિત્વ મટી જાય છે. તોય તું પ્રેમથી મારામાં ભળી જાય છે અને મને વધારે ને વધારે સંપૂર્ણતા તરફ લઈ જાય છે. તું તારી મીઠાસ છોડીને મારી ખારાશ અપનાવી લે છે. એનાથી વધારે પ્રેમ શું હોઈ શકે?” હવે મિલન વધારે દુર નથી એ જાણીને સાગરનું રોમ રોમ ખુશીથી ઝૂમી ઉઠ્યું હતું.

“મેં એક આપણા કરતાં પણ મહાન પ્રેમીઓ ને જોયા છે.”

“હા ચોક્કસ જોયા હશે. આમેય મનુષ્ય પોતાની મહાનતાનો દેખાવ કરવામાં ક્યારેય પાછી પાની નથી કરતો.”

“ના હું મનુષ્યની વાત નથી કરતી. હું તો સારસ-બેલડીની જોડીની વાત કરું છું. કેટલો અદ્ભુત પ્રેમ! પ્રેમમાં કેટલી સાદગી! એક શબ્દ કહ્યા વગર પણ એકબીજાને સમજવું. ના કોઈ ઝગડો, ના કોઈ તકરાર. બસ માત્ર પ્રેમ અને પ્રેમ.” નદી પ્રેમના અદ્ભુત વિચારોમાં ખોવાઈ ગઈ હતી.

“એવું તો કઈ રીતે શક્ય છે, પ્રિયે? કોઈ પણ શબ્દ કહ્યા વગર આટલો અદ્ભુત પ્રેમ? આટલી અદ્ભુત સમજ!” સાગર રહસ્ય જાણવા ઉત્સુક બની રહ્યો હતો.

“કેમ શક્ય નથી? પ્રેમ કદી શબ્દોનો મોહતાજ રહ્યો નથી. પ્રેમને તો બસ તેના સાથીનો એક ઈશારો જ કાફી હોય છે. પોતાનો પ્રેમી સાથે હોય તો તેની હુંફ માત્રથી જીવન પાર પડી જાય છે. જો વાત થાય છે સમજવાની તો આંખો જ એ આપણા મનનું પ્રતિબિંબ છે. તેનાથી બધું કેહવાઈ અને સમજાઈ જાય છે. આ મનુષ્ય પાસે તો વાચા પણ છે અને આંખો પણ છે. તોય તે પ્રેમમાં નિષ્ફળ જાય છે અને જીવન બરબાદ કરી નાખે છે. પ્રેમ પામવા માટે ક્યારેક મીઠાસ છોડી ખારાશ અપનાવી પડે છે. પોતે ગમે તેટલા સંપૂર્ણ અને વિશાળ હોય પણ પોતાના સાથીનો સંપૂર્ણ સ્વીકાર કરવો જ પડે છે. અને જો જીવનમાં પ્રેમ મળી જાય તો અન્ય તમામ સમસ્યાઓ સામે લડી લેવાની તાકાત મળી જાય છે.” નદી ખુશીથી પોતાના પ્રેમીને ભેટી પડે છે અને ઉછાળા મારતો સાગર તેની પ્રેમિકાને પોતાની અંદર સમાવી લે છે.

સંપૂર્ણ

@snehnusarnamu